Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

De quatuor spēbus diapente:

Diapente ꝗsonantia diatessaron maior et soni amenitate dulcior quoniā quatuor hāt spēs: de quibus omnibus predicat et sub altitudine nū cupari pt; quarū spēs duē ab eo sumūt originē fundamēto, a quo prime spēs diatessaron duē ortū hūt, ac p rōnes eandē. Ut i spēbus diatessaron dictū est. Sed quoniam diapente diatessaron p tonū excedit, omnis speciebus diatessaron p tonū aequalibet diapente spē superat. Si si p diatessaron spēs que ē re sol p tonū excedat erit tūc ipsius diapente prima que ē re la q sub tribus tonis et uno semitonio ꝗpheniā, similē si secunda diatessaron spēs que est mi la. p tonū āgeat secunda diapente species resultabit que est mi mi, tūc q̄dē i tonis ac semitonijs he spēs ordinē seruāt. Nam duē prime a tono i cipientes sequente semitonio i tono terminant. Secunde uō a semitonio i choantes, i tono finiūt. Ex greca namq; manu Ilorie percipimus grecos hos quatuor diatessaron ac diapente species reposuisse. quē q̄ i tūs primis ac vocibus originē susceperint ut dictum est, tm i. ꝗ. ac ē primis ubi tropos perfectiones i cipiūt ac i quibus ipi tropi finē hūt p nostros musicos sūt collocate. ibi enim auteticorum elevationibus